

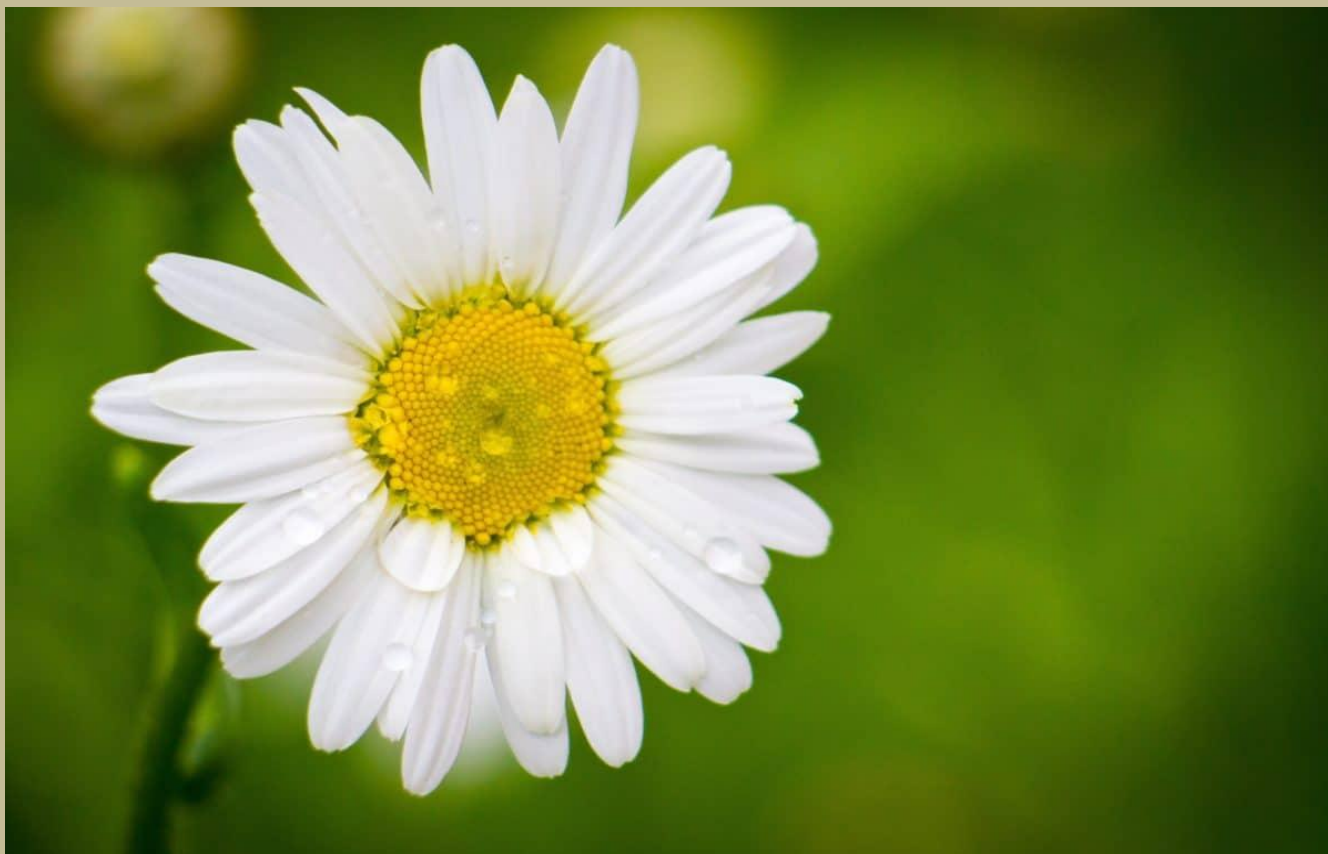
În bătaia peniței

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VII, Nr. 5 (25) / 2022

Anul VII, Nr. 2 (26) / 2022 / (Lunile: aprilie – mai - iunie)

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VII, Nr. 5 (25) / 2022

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia penitei (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU
în colaborare cu Adrian POPESCU,
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.

-apare trimestrial-

Anul VII, Nr. 3 (27) / 2022 va apărea în luna SEPTEMBRIE

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Redactori asociați:

Radu BOTIȘ
Melania RUSU CARAGIOIU
Mironică CORICI
Adrian CRÂNGANU
Mariana STRUNGĂ

Colaboratori:

Valentin BUSUIOC
Antuza Valentina DÂRLEA
Romulus FRÎNCU
Ana GHIAUR
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Maria IEVA
Andrada Brîndușa KESZEG
Mario Marco MIHĂILĂ
Simona Petronela MÎȚU
Lucia Elena POPA
Manuela DĂNESCU PROCOIAN
Ion TURNEA
Simona Gabriela ȚÎRU
Andrușa R. VĂTUIU

Tehnoredactare:

Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul
materialelor publicate în revista „În
bătaia penitei“ aparține strict
autorului care semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro
Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:

str. George Coșbuc, nr. 14,
loc. Oțelu Roșu, cod. 325700,
jud. Caraș Severin, România.
Tel. 0766293724, 0736942924

www.inbataiapenitei.elzumina.ro

<http://blogul.elzumina.ro/>
<https://anacristinapopescu.wordpress.com/>

EVENTIMENTE

**Cenaclul Literar al Asociației Culturale Constantin Brâncuși Timișoara,
25.06.2022**

- Lansarea revistei „Coloana Infinitului“
- Prezentarea volumului „Restart“, Adrian Popescu și a volumelor „Cercul“, „Contraste“ și „Confuzii“, Ana-Cristina Popescu
- Medalion poetic și muzical

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VII, Nr. 5 (25) / 2022

Scrisoare către elevii mei,
Promoția 2018 – 2022

Dragii mei,

Tot ceea ce este frumos trece așa de repede sau poate să dureze o veșnicie printr-o amintire.

Căutam fotografiile cu voi, ca să le trimit elevilor din clasa a șaptea pentru un videoclip și ochii mi s-au oprit pe imaginile când erați în clasa a V-a și mi-am spus: „Ce micuți au fost! Nici nu mi-am dat seama cât de repede a trecut timpul și ei s-au înălțat sub privirile mele.“ La început erați

puțin speriați de tot ceea ce este nou, aș putea spune chiar timizi și necomunicativi, pe urmă unii dintre voi ați încercat tot felul de năzdrăvăni, căci nu-i copil care să nu fie și năzdrăvan la un moment dat și avem cel mai bun exemplu în literatura română prin „Amintiri din copilărie“ a scriitorului Ion Creangă, năzdrăvăniile lui Nică. Și cu toate năzdrăvăniile voastre erați niște copii atât de buni, de drăguți, aveați un zâmbet atât de frumos, mai ales atunci când venea doamna dirigintă să mai vadă vreo ispravă, dar clasa a V-a a trecut repede, pe urmă a urmat clasa a VI-a și clasa a VII-a când a fost o perioadă mai grea pentru voi, fiindcă o mare parte din timp am comunicat online, iar voi ați crescut și v-ați transformat.

Cu siguranță vă amintiți textul literar „Platanos“ a scriitoarei Doina Ruști și de Sisinel ce-l admira pe Platanos mare fiind, dar care la rândul lui crește și înflorește alături de prieteni.

Toate cresc și înfloresc în viață sub privirile noastre. Primăvara plantăm în pământ un firicel verde, iar acel firicel crește, înmugurește, înflorește, iar când floarea este atât de frumoasă trebuie să plece, ca să lase în locul ei roade bogate care să o definească.

Așa s-a întâmplat și cu voi, ați crescut, ați devenit atât de frumoși și înfloritori, iar când mi-am spus că este atât de minunat, am cei mai cuminiți copii ca dirigintă, cei mai responsabili și prietenoși, te înțelegeți cu ei ca și cu un om mare, dacă le dai o responsabilitate ai toată încrederea că o finalizează cu succes, trebuie să plecați, să lăsați în urmă copilăria, petalele cele colorate și să aduceți roade bogate pe unde veți pași în viață.

Dragii mei, sunteți niște copii deosebiți. Mi-a plăcut că ați socializat unii cu alții, că ați fost cu toții prieteni, că v-ați ajutat unii pe ceilalți, că ați fost responsabili de câte ori aveați ceva de realizat.

Vă sfătuiesc să rămâneți toată viața ca acum, să prețuiți prietenia adevărată, să iubiți adevărul, să să priviți cu multă liniște, cu mult calm, fiecare lucru, dar să fiți energici atunci când trebuie să luptați pentru drepturile voastre, idealurile voastre și mai ales pentru libertate și să nu uitați nicio clipă să fiți buni, pentru că doar bunătatea aduce după sine mulțumire sufletească și fericire. Să nu fiți niciodată orgolioși, să vă păstrați același suflet bun de copil pe care-l aveți astăzi și să vorbiți prin faptele voastre!

În mine veți găsi mereu un prieten de încredere și mai ales să nu uitați că diriginta vă iubește!

Cu multă dragoste,
elevilor mei, promoția 2018 – 2022,
Diriginta,
Ana-Cristina Popescu

POEZIE

Ana-Cristina Popescu

(IN MEMORIAM, Adrian Popescu)

Te-aud

Te-aud în vântul ce frunza o valsează,
Te-aud în luna ce-mi vegează somnul,
Te-aud în tot ce tace sau ce mișcă,
Te-aud în mine cum te strigă dorul.

Te-aud cum taci și mă iubești în taină,
Te-aud când totul în jur tace,
Te-aud în fiecare colț a vieții,
Te-aud prin timp prin tot ce se preface.

Te-aud, te văd cum treci prin neguri,
De nori și zări pline de lumină,
Te-aud și te iubesc c-ai fost,
O primăvară caldă în a vieții – mi grădină

Dincolo de moarte

Plecat-ai,
A trebuit să pleci,
Ai fost chemat pe-a cerului aripă,
Plecat-ai,
A trebuit să pleci,
Ai fost purtat spre marea infinită.

Zburat-ai,
A trebuit să zbori,
Zburat-ai de pe-a vieții clipă,

Nu te-am meritat

Ai fost prea bun
Și nu te-am meritat,
Ce e prea bun
La Dumnezeu se-ntoarce,
Ai fost prea bun
Și cale n-ai aflat
Decât în lumea dincolo de moarte.

Zburat-ai,
Fără să cauți înapoi,
Spre luna cea neadormită.

Zâmbit-ai,
A trebuit să râzi,
Zâmbit-ai la păsări,
Lunci și stele,
Zâmbit-ai
Și-ai plecat atunci
Și m-ai lăsat cu dorurile mele.

Visat-ai,
A trebuit să visezi,
Că ești pe-un cal de foc în noapte,
Visat-ai
Și-a trebuit s-apuci,
Pe drumuri încă neumbrate.

Cântat-ai,
Ai plâns și ai cântat,
De doruri, viață
Și-ai plecat departe,
Cântat-ai
Și ai fost chemat
Pe drumuri,
Dincolo de moarte.

Și mi-ai zâmbit
Și nu te-am meritat,
Un zâmbet cald
Din marea infinită,
Mi-ai fost alături,
Cu fiecare pas
Prin lumea de șerpi otrăvită.

M-ai ajutat,
Poate n-am observat
Cum bunătatea ta
Curge prin mine,
M-ai ocrotit cu fiecare pas
Și-acum te strig
În fiecare ceas.

Și mă gândesc
Că înger mi-ai rămas,
Din tot ce-a fost
Și mai există încă
Și te iubesc
Prin vântul ce dă glas,
Un clopoțel de dincolo de stâncă.

Acum te-ai dus,
Cu dor tu m-ai lăsat,
Cu amintirea bunătății tale,
Copil de aur,
Nu te-am meritat,
N-am meritat nimic,
Din plinul vieții tale.

Stăteai să pleci
Și nu te-ai plâns de fel,
Cu-o caldă-mbrățișare
Mi-ai vestit iubirea,
N-am știut,
N-am vrut să știu
Că-mi pleacă fericirea.

Depart ești
Și încă îmi vorbești,
Prin tot ce mișcă,
Prin tot ce mă-nconjoară,
Ai fost un înger
Ce m-a ajutat să trec
Prin lumea ce mă împresoară.

Și am dansat
Prin viață și prin ploi,
Ne-am agățat mereu de câte-o rază,
Acum te-ai dus
Și nu te-am meritat,
Copile blând
Ce viața îmi veghează.

Melania Rusu Caragioiu

DE ZIUA TĂRANULUI ROMÂN, Familia de cuvinte, nuanțări

A UMBLA- UMBLARE

NICI O LIMBĂ NU-I ATÂT DE NUANȚATĂ CA LIMBA ROMÂNĂ
Culese de pretutindenii și unele ticluite de autoiare

Bunica repetă refrenul : „ de ce umbli la bani?”

Avem grâu de măcinat, oare umblă moara ♥ □

Termină, odată, cu umblarea!

Ce tot umbli brambura?

Ce tot umbli teleleu?

-Mă, care lăsarăți ușa deschisă la umblătoare?

Multă umblătură este pe la primărie!

„Bine e și bătrânel, că umbli încetinel...(dintr-un cântec,)

El umblă prin sat și moartea îl caută pe acasă!(anonim).

Umblă pe două cărări.

Umblă câinii cu covigii în coadă.

Umblă după „năcaz”...

Umblă după „bai”...

„Umbla-te-ar caii lui Sântoader”!

Umblă ca melcul.

Umblă împleticindu-și picioarele.

Cine umblă... găsește...ceva...

Umblă cu capul în nori...

Umblă, să nu „șadă”!

Atâta îi umblă gura!!!

„Nu umbla unde nu-ți fierbe oala!”

Umblatu’ cu colinda.

„Ia, vezi, mai umblă ceasul?”

Umblă vorba despre...

Umblă repejior...

„... Copiii „noșci” umblă împreună...”

Îi umblă gura ca moara stricată!

Îi umblă gura ca melița!

„Nu umbla la cuibul păsărilor!”

„Umblă domnii în „hinceu”...

„Apoi să te țini: umblare și umblete, pe la tribunal!”

„ A FURA”

„ Mă fură primăveri, (zice un poet)

;;Tanda Manda fierbe pere,
Tândălic „mere” și cere,
Tanda Manda nu se-ndură,
Tândălic „mere” și fură!”

Fură niște tunete și fulgere...
Aseară fură toți acasă...
Uliul fură puii...
El este furăciosul...

A „furgăsit” și el un pepene...
„ Și după câtva timp i-a furat inima...”

Furară lotrii calul de pe pășune
El și ea fură la petrecere toată duminica...
Dacă nu bagi de seamă, te fură văzând cu ochii...

Veverița fură puiul din cuibul păsării, în timp ce pasărea căuta vermișori pentru pui,

Când te fură somnul... dormi dus,,
Om sărac, om sărac, mi-a furat pita din sac!”

Vântul fură de pe gard cămăși
I-a furat o sărutare...

Fură la cântar
O fură din ochi
Fură la scăldat...
Fură și ouăle de sub cloșcă

A furat nada din cârlig
Trăiește din furat,
Își fură căciula!

S-au înmulțit cei care vor să scoată din DECALOG porunca: „Să nu furi”.

S-a înmulțit furtișagul...
Îți fură și vorba din gură!

Fură tot ce poate...

Există și meseria de a fura, zice o vorbă...
Progresul hoțului „ Cine fură azi un ou...~

„Fură și fugi și nu-l mai prinseră

Să-i cântăm Domnului!

Oricât de lungă-i noaptea,
Furtuna cât de grea,
Eu n-am să-mi sting lumina
Și nu-nchid poarta mea.

La orice strajă poate
Să vină Domnul meu
Și-n casa cu lumină,
El știe că-aștept eu.

Oricât de grea-i vegherea
Singurătății stând,
Eu n-am să-mi las iubirea
Închisă, dormitând.

Pe Domnul meu să vină
Cu drag voi aștepta
Și poarta cea deschisă
El știe că-i a mea.

La geamul cu lumină
Grăbească-Se ușor,
Pe poarta cea deschisă
Să intre iubitor.

Știind c-acolo este,
Un suflet singurel
Și Cel mai scump acolo,
El știe că e El.

CULTURĂ ȘI SPIRITALITATE

Ștefan ISAC

Nicolae Cristescu, un artist uitat...

Au trecut șapte ani, în 9 ianuarie 2014, de când a plecat dintre noi prof. Nicolae Cristescu, din Caransebeș. M-am întâlnit la o cafea cu un alt prieten, prof. Solomon Lungocea, tizul lui Lae, și, din discuție în discuție, i-am spus că eu nu m-am aflat în Caransebeș atunci când ne-a părăsit Lae. Solomon mi-a povestit că a fost condus pe ultimul drum de foarte mulți prieteni, cunoscuți și neamuri. Atunci am hotărât ambii, atât pentru cei care l-au cunoscut pe Lae, cât și pentru cei care nu l-au cunoscut îndeaproape, să spunem câteva cuvinte despre cine a fost prof.

Nicolae Cristescu.

S-a născut la poalele Muntelui Mic, în satul Borlova, la 10 martie 1943, ca fiu al lui Nicolae și al Mariei, țărani cu 7 clase. Școala elementară a făcut-o în localitatea natală. Liceul l-a absolvit la Caransebeș, dovedind interes pentru teatru, și îmi amintesc în acest sens că el și Traian Zamfir (Mățu), fost prefect al județului nostru, erau cei mai buni elevi actori, lăsând impresia că sunt pur și simplu profesioniști. A urmat, începând cu anul 1963, Facultatea de Filologie de la Universitatea de Vest din Timișoara. După obținerea diplomei de profesor, a activat la școlile din Armeniș, Borlova, Turnu Ruieni și Caransebeș. Pe lângă dragostea și talentul pentru teatru, demonstrat încă din liceu, prin cele scrise ulterior, în nume propriu sau în colaborare – poezie, tradiții și obiceiuri locale, povești, mituri, legende –, Lae s-a arătat a fi un adevărat poet și folclorist. Filolog, la fel ca și Solomon, și fiindu-mi prieteni, amândoi mi-au dat anumite îndrumări și texte în domeniul folclorului.

Lae a colaborat la revistele „Orizont” din Timișoara, „Jurnalul”, precum și la „Tibiscus” din Caransebeș. De asemenea, a colaborat și la Radio București și la Radio Timișoara. A publicat volumul „Între munte și izvor”, versuri, Editura Hestia, Timișoara, 1994, postfața volumului aparținând unuia dintre cei mai mari critici literari ai vremii, prof. univ. dr. Cornel Ungureanu, azi președintele Filialei Timișoara a Uniunii Scriitorilor. Despre volum s-au pronunțat laudativ Lucian Alexiu, în revista „Orizont”, și Călin Chincea, în revista „Cărășeni de neuitat”, precum și redactori ai unor posturi de radio.

Atât eu, cât și Solomon, cu care am hotărât să vorbim despre Lae, acum când s-au împlinit șapte ani de la plecarea lui dintre noi, îl regretăm cu atât mai mult cu cât considerăm că încă mai avea de scris foarte multe, fiind un cunoscător universal în ceea ce privește arta, cultura și folclorul. Dumnezeu să-l odihnească și să-i fie țărâna ușoară!

Sursa:

https://www.7-zile.com/nicolae-cristescu-un-artist-uitat/?fbclid=IwAR3eoIOp_PKZhRBAX2ivoesFCUBQFmdvMmnp1Kp1V7QTjxmyE27CN7qf9VE

PROZĂ

Chersa Diana-Corina

Dilema lui Mihael

În urmă cu doi ani, America a înregistrat un subiect controversat care a făcut schimbări majore în conducerea lumii. Totul a început de la dispariția lui “Euterpe” premiul literar ce a fost în posesia lui Michael V. el a organizat o conferință de presă, la care el a subliniat faptul că ar aprecia să îi fie returnat, și a povestit că i-a luat trei ani din viață pentru a-l obține astfel, televiziunile erau toate în alertă. Ani de zile a trimis manuscrise, a concurat la multe concursuri literare și cu greu a reușit să se facă remarcat. Acum, a dat o petrecere pentru a sărbători că a câștigat dar s-a trezit fără premiu. I-a fost furat. Statueta din bronz aurit dispăruse fără urmă. Desigur, poliția a făcut cercetări însă fără rezultat. Cel care a furat-o a fost un hoț iscusit. El se gândea cine ar putea fi ? Cine l-ar dușmăni atât de rău, încât să schimbe adresa de livrare a obiectului printr-un atac cibernetic și să fure un obiect drag, care însemna recunoașterea sa pe plan literar? În general era darnic, charismatic. Purta brichetă deși el era nefumător, în acest fel își făcea prieteni mult mai ușor. La muncă, de asemenea, își ajuta colegii, de sărbători făcea cadouri la centrul comunitar. Mergea la sala de sport și la cina literară. Cam atât a declarat poliției. O perioadă a fost retras. Se simțea fără rost pe lume și de aceea își îneca amarul în băutură. Se considera o persoană bună, și nu înțelegea de ce tocmai el suferea, cum de el a fost ales dintre atâția autori ??? Nu avea răspuns la aceste întrebări. Și-a făcut un obicei de a merge la același bar, iar barmanul îi devenise un confesor de încredere. Într-o perioadă de concediu al barmanului, îi cunoscuse pe dl. Gravett, un fost polițist britanic, pensionar acum. Dl. polițist i-a povestit cum a reușit să dea de urma unei rețele de hoți tocmai din România, foarte bine organizată. În plus, pentru că nu au avut suficiente dovezi, concludente, poliția a fost nevoită să îi elibereze. – Poți să știi că românii sunt foarte pricepuți în multe domenii, dar mai ales la hacking nu îi bate nimeni, am bănuiala că tot ei sunt și acum în spatele furtului de la tine. – Dar dacă justiția le-a dat liber, ce șanse aș avea eu să negociez cu ei ? Cum să îi abordez ? – Vom aștepta și o să vedem ce se va întâmpla. 1 Fiindcă nu putea rezolva singur această dilemă, l-a angajat pe Gravett să îl ajute. În acele clipe, Michael a căzut pe gânduri și încerca să răspundă la întrebările care nu îi dădeau pace. Mă gândesc cum voi comunica cu acești oameni ? Ce își doreau de fapt ? Erau periculoși ? Și pentru ce ? O statueta din bronz aurit ? Cât ar putea valora ? Probabil pe piața neagră ar fi ceva. Mă voi interesa la amanet și apoi, dacă rentează, voi merge mai departe. Gândi el. Trecuseră deja 6 luni de la eveniment. Aflase că prețul putea fi până la milioane de euro. “Nașul” grupării din România, avea încă un reprezentant în apropierea Londrei. Pentru siguranța sa, Micha își făcu asigurări și a

depus testament, în caz de moarte subită. Întâlnirea cu ”Nașul” a avut loc la un hotel. Micha s-a îmbrăcat foarte elegant. La etajul 20, ultima ușă pe partea stângă. În momentul în care a ieșit din lift, a avut impresia că a nimerit la montarea unui film. La fiecare ușă stătea câte un bărbat în costum negru, cămașă albă și ochelari negri de soare. Nașul îl aștepta în cameră cu un pahar de whisky pe masă. I-a arătat locul cu degetul, adică să stea pe fotoliul din dreapta sa. Vorbea engleză stâlcită și îmi urmărea toate gesturile. După câte o frază mă întreba dacă am înțeles ce îmi spune.... În plus gesticula ca și cum ar fi mare patron, avea o siguranță și o stăpânire de sine ceva de invidiat. Mi-a spus simplu : - Vrem să fim celebri, nu doar în ziare, dumneata o să scrii o carte despre noi. Așa o ne cunoască toată lumea, povestea noastră trebuie să ajungă peste tot. 2 - Și ce garanții am că voi primi înapoi premiul ? O să dureze ceva timp până o să mă documentez. În plus, traducerea în cel puțin două limbi de circulație internațională..... - După ce dumneata ne vei trimite prima carte, scrisă în limba franceză, noi îți vom da premiul înapoi. Zis și făcut. Trebuia doar să dau un telefon la editură și să începă scrierea cărții. Răspundeam întrebărilor dl Gravett, dar gândurile îmi erau aiurea. Tocmai vorbisem cu un interlop, mă simțeam ca un șoricel vânat de pisică. Tocmai eu am fost ales, eu am tras bățul scurt, eu trebuia să arăt lumii cine sunt acești oameni. Vorbele ”Nașului” îmi răsunau în urechi : - Noi nu am făcut rău nimănui, nu am omorât pe nimeni. Nu am vândut droguri.... Dar nici cinstiți nu sunt !!! Eram panicat, nu știam ce va ieși din tot acest balamuc. Ei își doreau să fie celebri...să îi cunoască toată lumea. - De ce ? - Pentru că nu am făcut rău nimănui. - Eh, că mai furăm ? Da, este adevărat, dar noi suntem cel mai mic rău. Noi furăm doar de la bogați. Ia gândiți-vă la prețurile umflate în real estate, la hyper loop și la schema rug pull de la criptomonede. Toate aceste lucruri, merg înainte, nimeni nu verifică nimic. Dacă puneți în balanță, o să vă dați seama că am dreptate. Și toate faptele lor, să le fac eu cunoscute în cartea mea !!! Îmi era greu să ridic necinstea, la rang de calitate. Ca și cum corectitudinea și munca cinstită nu există. În schimbul editării acestui manuscris, aș fi primit premiul. Deși am trimis și în format electronic manuscrisul, tot printr-o adresă electronică am aflat că premiul a fost trimis în România. În două săptămâni a fost editată cartea. Le-am trimis manuscrisul, așa cum ne-a fost înțelegerea. 3 1. 2. După primirea acordului de la ei, am tipărit-o. Editura nu a făcut investiții prea mari, eram grăbiți cu toții, să încheiem acțiunea începută. Criticii au fost primii care au sesizat ceea ce am făcut. Nu am replicat nimic, am refuzat interviuri și conferințe de presă. Cartea a făcut vâlvă. Oamenii au fost intrigati de ceea ce au aflat. În Franța, o parte din Germania și America a fost cuprinsă de manifestări anti capitaliste. Lumea a ieșit în stradă, toți scandau :

- Jos capitalismul !

Adrian Popescu

Capitolul VII

(din volumul Restart)

Semnele de pe lună

- Privește luna, Aniela!
- Mi-e teamă, Hadrian!
- Nu trebuie să-ți fie teamă.
- Am auzit că luna are proprietăți magice, puteri ce nu pot să fie stăvilite.
- Aniela, micuță arien, luna influențează pe cei atrași de ea, pe cei ce o înțeleg, așa cum ghidează valurile, stelele, focul, pământul.
- Voi, umanii, sunteți influențați de lună?
- Nu toți.
- Dar tu, Hadrian?
- Pot spune că o înțeleg și mă înțelege.
- Cum? Nu înțeleg.
- Până nu te voi învăța să citești semnele lunii, nu o să înțelegi.
- Te ascult!
- Vezi, tu, fata aceea de pe lună. Pare să strălucească asemenea unei stele în pântecul mare al corpului astronomic ce orbitează Terra?
- O văd, dar mai văd o stea lângă ea ce are formă de băiat.
- Cercetătorii intergalactici ce s-au ocupat de studiul spațiului dintre galaxii, au cercetat și semnele de pe lună și au spus că cele două semne sunt rezultatul prafului magnetic rămas de pe urma lavei antice, dar nu au calculat bine.
- De unde știi acest lucru?

În bătaia peniței

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VII, Nr. 5 (25) / 2022

- De la Darien.
- Cine e Darien?
- E cel mai bun prieten al meu. Un mic geniu în știința prelucrării informațiilor.
- Se ocupă de IA?
- E mai bun decât cei ce au bus bazele acestei tehnologii.
- Și unde e Darien acum?
- În Obsevatorul lui Astronomic.
- Unde-i acest Observator Astronomic?
- În vârful muntelui stâncos de pe Terra, la adăpostul crengilor înverzite de iederă și-n umbra cascadei.
- Atunci suntem aproape.
- Foarte aproape. Trebuie să urmăm cărarea umbrită, cât mai aproape de cascadă, pe lângă ramurile de iederă și să ne ferim a fi văzuți de Pasărea Metalică. Luna o să ne lumineze pașii însoțindu-ne.
- Acum înțeleg de ce nu am plecat cu bătrânul. Dar unde este Maria?
- E cu Darien.
- Și crezi că este vreo șansă să salvăm Pământul.
- Da.
- Care?
- Încă cercetăm.
- Și dacă nu există?
- Speranța nu moare niciodată. Ea e cea din urmă pasăre ferecată în Cutia Pandorei.
- Dar speranța nu rezolvă nicio problemă.
- Te înșeli, Aniela! Speranța rezolvă majoritatea problemelor.
- Cum așa?

În bătaia peniței

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VII, Nr. 5 (25) / 2022

- Tu ai auzit de puterea gândului?
- Am auzit ceva.
- Gândul poate să rezolve multe lucruri, iar gândul pozitiv, dorința de a realiza ceva, speranța că vei reuși se împlinesc la un moment dat.
- Nu cred.
- Să o luăm treptat. Te-ai gândit vreodată intens la o persoană?
- Da.
- Și nu s-a întâmplat ca persoana respectivă să ia legătura cu tine sau să o întâlnești întâmplător.
- S-a întâmplat.
- Vezi, Aniela! Gândul are puteri nelimitate, iar speranța se naște în gând.
- Dacă spui tu.
- Sunt totuși niște calcule în toate. Darien dezleagă toate răspunsurile. Acum e preocupat și de psihoistorie.
- Psihoistorie?
- Știință descoperită de un matematician, capabilă să prezică viitorul.
- Nimeni nu știe viitorul.
- Te înșeli, Aniela! Viitorul se poate calcula. E ascuns în fiecare din noi. Ți-am spus că trebuie să te învăț semnele de pe lună.
- Ce legătură au semnele de pe lună cu fiecare dintre noi, cu viitorul?
- Au. Dacă privești chipul unui pământean poți înțelege din ochii lui, din expresia feței, dacă este bolnav sau sănătos, dacă e drept sau ipocrit, dacă e bucuros sau trist, dacă e plin de viață sau drumul lui se va termina curând. Și nu doar expresia feței îți vorbește despre toate acestea, ci și mișcarea corpului, mâinile, degetele.
- Buzele, a spus Aniela, întrerupându-l pe Hadrian.
- Da, buzele.

- Mi-am dat seama că cineva nu a spus adevărul după ce și-a mușcat buzele și a făcut o grimasă ciudată.

- Vezi, tu, Aniela! Așa se citește viitorul. Ce-i drept, e un proces mai lung de decodificare a lui din semne, dar se poate face acest lucru.

- De ce psihoistorie?

- Citești omul, îl înțelegi, pe urmă îl analizezi în funcție de arborele lui genealogic, istoria familiei și poți să-i calculezi viitorul. Sunt formule matematice.

- Și cum ne ajută să salvăm Terra?

- Omul e Terra. Salvăm omul, o să salvăm Terra.

- Omul e Terra?

- Gee, în mitologia greacă, e personificarea pământului, soția lui Uranus, cerul. Ea e mama umanilor. Oamenii sunt făcuți din lut, din pânțele Geei, a pământului.

- Eu cred în Dumnezeu, Hadrian!

- Și eu cred în Dumnezeu, Aniela, dar tot ceea ce îți explic acum ajută la salvarea Terrei.

Hadrian o prinde pe Aniela de mână și o trage în spatele ramurilor de iederă. Îi acoperă gura cu o altă mână și îi face semn să tacă.

Pasărea Metalică săgeta înălțimile. Pasărea avea trei ochi. Doi dintre ochii ei erau roșii și înflăcărați. Din ei arunca lavă din loc în loc pe unde trecea, iar din pliscul deschis scotea sunete stranii. În vârful frunții avea un al treilea ochi ce aduna informații. Acesta părea un mic soare ascuns într-un triunghi pe a cărui suprafață se derulau o mulțime de coduri.

O vreme au stat nemișcați, chiar și după ce Pasărea Metalică s-a pierdut departe.

- Acum putem ieși, a spus Hadrian!

- De ce am zăbovit atât, chiar și după ce a plecat Pasărea Metalică?

- Se putea întoarce oricând. Putea să ne întindă o capcană, dacă ne-ar fi simțit, pe urmă lava ce o scuipă din ochi e foarte nocivă. EBI o folosește ca să distrugă tot ceea ce este viu. Umanii care nu-și mai folosesc creierul, computerul lor natural, ci se lasă

conduși de IA uitând să mai trăiască, fiind departe de IE, primesc un vaccin care îi protejează împotriva flăcării aruncate de pasăre și atacurilor furnicilor.

- Cum îi poate proteja de atacurile furnicilor?

- Veninul acestora nu mai e mortal, dacă ajunge în contact cu umanul vaccinat. Pe urmă se feresc să-i mai atace. Nu cred că furnicilor le face bine substanța vaccinului. Ele atacă umanii nevaccinați.

- E adevărat că furnicile gigant au venit de pe lună?

- Nu au venit de pe lună.

- Semnele acelea de pe lună ce par furnici gigant sunt doar coduri. Luna e satelitul Pământului și Pământul e cel ce ar trebui să citească codurile, semnele Lunii, toate fazele acesteia, Pământul prin oamenii lui.

- Atunci de unde au venit furnicile gigant să invadeze pământul? Din alte galaxii?

- Nu. Au venit din adâncurile pământului. Au găsit fisuri în Planeta Mamă și au evadat din lavă și foc.

- Din pământ?

- Furnicile au evoluat din strămoși similari viespilor și au colonizat aproape tot pământul, mai puțin Antarctica, ținutul înghețat. Ele iubesc căldura. Umanoizii creați de IA s-au ascuns printre umani încercând să-i dezumanizeze, pe urmă, ajutați de EBI au găsit o armă, furnicile. Le-a ajutat să ajungă la suprafața pământului. Cu ajutorul lor au început să cucerească aproape toată suprafața Terrei. Ele trăiesc cu miile în colonii sub pământ. Am fost împreună cu Darien într-un mușuroi uriaș părăsit. E o adevărată operă de artă, un adevărat palat plin de galerii sub pământ. Dacă nu descoperi firul Ariadnei în acel nod de galerii, te rătăcești ca într-un labirint și poți să nu mai vezi niciodată lumina soarelui.

- Am văzut cât sunt de puternice. Niște oameni s-au adăpostit într-un buncăr și ele au reușit să perforeze peretele metalic. Erau nevaccinați. I-au făcut bucăți.

- Sunt și foarte inteligente, bine organizate.

- Cele fără aripi, furnicile soldat le-au dus bucăți și furnicilor ce aveau aripi.

- Ele sunt cele protejate.

- Se spune că furnicile gigant adună aurul pământului și-l scot la suprafață, iar umanoizii¹ îl duc celor ce guvernează universul.

- Am ajuns, Aniela. Aici e Observatorul Astronomic a lui Darien.

- Maria cine este?

- E prietena lui Darien din copilărie.

- Înseamnă că-i înțelege toate descoperirile.

- Îl și ajută. Descifrează cookie-uri ale IA.

- Ce sunt acelea cookie-uri.

- Cookie-urile sunt un text special, adesea codificat. Acesta este trimis de către un server unui navigator web, iar apoi este trimis înapoi de navigatorul web de fiecare dată când accesează alt server.

- Să înțeleg cu prin cookie-uri, cel care le trimite, poate să citească informații despre navigatorul web.

- Cam așa ceva, dar îl poate și distruge. Distrugându-i toate informațiile, blocându-l, îl omoară.

- Și Maria știe să citească textele speciale, cookie-urile?

- A învățat-o Darien.

- Și ce nevoie au de ele?

- Să blocheze serverele EBI și IA.

- Intrăm?

- Da.

¹ Entitate nonumană cu forme și caracteristici umane.

Simona Petronela Mîțu

Confuzii

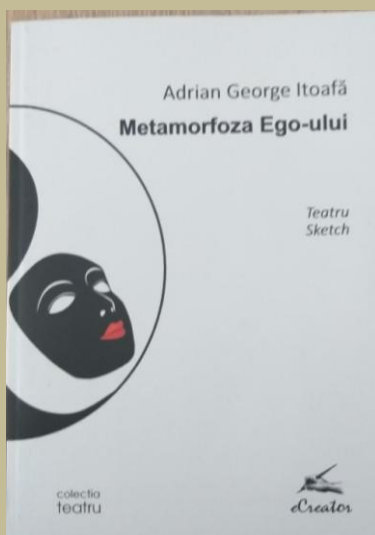
După cum îi spune și titlul, Confuzii, volumul de teatru apărut la Editura InfoRapArt, 2021, Galați, al Anei - Cristina Popescu ne introduce într-o lume plină de incertitudine prin Ivermectină, piesa de teatru ce deschide volumul. Acțiunea se desfășoară într-un sanatoriu de boli mintale în care fiecare personaj are fobiile lui.

A doua piesă de teatru, Narcisa, are ca punct de plecare Mitul lui Narcis, dar Narcis este un personaj feminin ce trăiește într-o lume iluzorie. Ea crede că este foarte frumoasă după cum toți membrii familiei îi spun până ajunge la vremea măritişului și descoperă cât de confuză a fost în credințele ei.

Cele două piese de teatru ale volumului sunt ample și bogate în simboluri.

Ana-Cristina Popescu

Un veritabil teatru al ideilor abstracte și simbolurilor

„Metamorfoza Ego-ului“ a scriitorului Adrian George Itoafă este un volum ce oferă spre lectură un veritabil teatru al ideilor abstracte și simbolurilor precum „frunzele“ din prima piesă de teatru scurt ce împrumută și titlul publicației. Putem asista la o metamorfoză pusă pe seama unor personaje simbolice pe parcursul a două piese de teatru, dar nu orice metamorfoză, ci aceea de transformare a propriului eu. Personaje precum Ego, Kali, Shiva, Poet Invizibil, Popa Staicătrag, Intellectual Peluncă încearcă să-și înțeleagă propria ființă, așa putea spune să se regăsească, să se redescopere, să se tranforme.

Pașii spre descoperirea identității personale sunt cei mai grei. Eul tău personal este același, fie că ieri „Era o vreme când căutam în iarbă / trifoilul cu patru foi.“ (*Era o vreme*, Simona Popescu), fie că astăzi, după ce odinioară „De-a baba oarba ne jucam acum / Sosește dragostea la ochi legată.“ (*Sfârșitul copilăriei*, Iliana Mălăncioiu) Este mai greu să percepi că ești același. După cum îți era jocul, așa îți este și ființa. Între timp înțelepciunea își picură mierea și idealul îți stă în față cu ochi de vultur, dar făptura ta a rămas aceeași, cu toate că încerci să te metamorfozezi, să renaști din propria cenușă ca Pasărea Phoenix. „Sufletul meu ... Iată ceea ce mă tulbură. Nu-l pot aduce la lumină. Aș vrea să-mi găsesc sufletul [...] Să-l măsoar, să-l cântăresc și să-l prețuiesc în valori [...] Pentru că sunt zile când voința mi-e sigură și mintea limpede. Atunci lucrez cu sârg [...]“ mărturisește scriitorul Mircea Eliade în *Romanul adolescentului miop*. Scriitorul Mircea Eliade încearcă în *Romanul adolescentului miop* să-și ducă sufletul spre lumină pentru a-i cunoaște toate fețele înfățișate prin verbele la modul conjunctiv *să măsoar, să cântăresc, să prețuiesc*. Un prim pas în descoperirea identității personale este dorința „Aș

vrea să știu cine sunt și nu știu.“ După ce dorești a-ți măsura, a-ți cântări și a-ți prețui sufletul trebuie să ai voință nestrămutată. După voință urmează munca. „Atunci lucrez cu sârg.“ Fără muncă nu poți ajunge la desăvârșire. Prin muncă reușești să-ți descoperi trăirile interioare. Odată ce ți-ai descoperit chemarea, chiar dacă cazii, știi să te ridici. Sinele descoperit suportă înfrângerea și reușește s-o ia de la capăt cu răbdare, să te transformi, însă acum o să pătrundem în lumea plină de idei și simboluri a celor două piese de teatru și a celor două scheciuri din volumul „Metamorfoza Ego-ului“ a scriitorului Adrian George Itoafă.

„Metamorfoza Ego-ului“, o piesă de teatru alcătuită din două scene are trei personaje, Ego, un personaj după cum precizează autorul „aparent decăzut“ și două personaje a căror nume sunt împrumutate din religia hindusă, Kali a căror atribut în piesa de teatru sunt de „personaj negativ, aducător aparent de moarte“ și Shiva, numit în piesa de teatru a fi „conștiința pură“. În religia hindusă Kali este zeița morții ce aduce și moartea ego-ului, iar Shiva aparține trinității Trimurti, care, deși este un zeu al distrugerii, este văzut ca o forță pozitivă a universului, deoarece creația este o urmare a distrugerii.

Valsul, fondul muzical, toamna, frunzele, menționate în didascaliiile „Metamorfozei Ego-ului“ ar putea să ne ducă cu gândul la finalul vieții unui om, la boală, la apropierea sfârșitului. După o alergătură pe diferite cărări ale vieții ca într-un vals, te trezești că au trecut pe lângă tine primăvara, copilăria, vara, tinerețea și te-ai trezit în toamnă, bolnav, cu frunzele ruginite, încercând o scăpare, o transformare.

Astfel, Ego, îmbrăcat dezordonat, intră într-o farmacie împreună cu Shiva spre a-și căuta alinarea în medicamente. Acolo o întâlnește pe Kali, „îmbrăcată cu pelerină neagră, ținând în mână o coasă“. De remarcat că Ego se identifică pe rând, pe parcursul piesei, fie cu Shiva, fie cu zeița morții, Kali.

Odată ajuns în farmacie, confuz, Ego nu se adresează lui Kali, ci lui Shiva, lucru ce o nedumerește pe zeița morții, căci Shiva este cel care reușește să o potolească de la distrugere conform mitologiei. „Mă poți ajuta cu frunze, este, hai spune? Asta este pasiunea mea recentă..., bine și alte vicii. Nu-i așa draga mea Shiva?“ Interesante sunt frunzele ca simbol pe tot parcursul piesei. Ego pare obsedat de frunze, pare a se identifica prin frunze. Omul este văzut ca o frunză în fața destinului. Fragilitatea frunzei, verde în primăvară și galbenă în toamnă se transpune în ființa umană. Omul firav ca o frunză în fața vieții încearcă să se transforme, să evadeze din propriul destin, dar nimeni nu poate să fugă conform credințelor de ceea ce îi este scris. Pasiunea recentă a lui Ego sunt frunzele, un element al cadrului natural atât de simbolic și grăitor, dar și alte vicii, pe care o să le descoperim pe parcursul textului dramatic. Unul dintre vicii ar putea să fie egoismul personajului de unde i se trage și numele, egocentrist, personană ce se crede centru universului, își dorește ca totul să se rotească în jurul său, să i se supună.

„Avem nevoie de frunze și vicii. Ești medic psiholog?“ afirmă Ego, utilizând persoana I plural, considerându-l pe Shiva alături de el, sau a doua lui față, spre nedumerirea lui Kali. Omul pe parcursul vieții se împărtășește cu felurite vicii și se confruntă cu fragilitatea frunzelor.

Kali îi răspunde că ea îndeplinește orice dorință în schimbul sufletului, iar Ego acceptă, fiind un fel de Faust ce primește tinerețe de la Mefisto în schimbul sufletului. Medicamentul recomandat de Kali pentru Ego este amfetamina, o subsanță psihoactivă, un analog sintetic al cocainei a cărei țintă este sistemul nervos central afectând funcțiile superioare ale conștiinței.

Sub influența medicamentului Ego cade jos, își pierde conștiința, pe urmă, așa, prăbușit „cuprinde frunzele căzute și le aruncă spre cer“ în timp ce Kali se oferă să-l ajute. „Am uitat complet unde locuim.“ afirmă utilizând de această dată persoana I plural Ego, identificându-se cu zeița morții. Cum e și firesc, Kali știe unde locuiește Ego, fie că această zeităte urmărește omul la fiecare pas, fie că se identifică cu acesta, căci totul în lume e trecător și supus morții, transformării prin moarte.

„EGO (în timpul deplasării, se sprijină de brațul ei. Cu mâna liberă adună frunze și le aruncă spre ea): Iubito, ninge! Ce frumos! Așa-i doamnă? Cum te numești? KALI (ținându-l de braț): Te-ai prăjit rău. Sunt biete frunze. EGO (adunând frunze): Hai să facem oameni de zăpadă!“ Moartea este văzută ca o iubită, căci ea sărută și îmbrățișează cândva pe fiecare om și ne putem aminti chiar și de ciobanul mioritic ce numește moartea „a lumii mireasă“, iar frunzele se transformă în fulgi de zăpadă. Iarna ar

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529

ISSN-L 2501-1529

Anul VII, Nr. 5 (25) / 2022

putea să fie acea transformare, înghețare, pietrificare a tot ceea ce mișcă sub soare, niște oameni de zăpadă. E ultima clipă, pe urmă te topești și te pierzi pentru totdeauna.

Ajuns acasă Ego își dorește cât mai multă zăpadă și în casă, în timp ce Kali vrea ca acesta să adoarmă cât mai repede și pentru totdeauna, dar în cele din urmă adună cât mai multe frunze și le aduce în locuință, gândindu-se că poate așa Ego va adormi. Să nu uităm că ea este zeița ce aduce moartea Ego-ului.

Setea lui Ego este și ea foarte simbolică, buzele-i sunt uscate ca ale unui muribund, iar Kali îi oferă vodcă în locul apei, nu-i oferă eliberarea, ușurarea, ci focul.

Treptat Ego își amintește că a întâlnit-o pe Kali la fiecare pas, la magazinul alimentar, la club. Mereu omul e urmărit de moarte. „Sunt moartă după tine!“ îi răspunde Kali.

Noaptea, simbolul întinericului și a morții, se scurge treptat, iar Kali își amintește că mai are o mulțime de suflete de luat, căci acesta e rolul ei și ea nu a reușit să-l ia încă pe cel a lui Ego. La un moment dat Ego îl citează pe Emil Cioran, filosoful ce vede moartea ca pe o dizolvare a omului în infinit în „Cartea amăgirilor“ „Umbre suntem, și jocul nostru supremă amăgire este. Din timp purcedem; în el ne mișcăm și lui ne închinăm“. Citându-l pe marele filosof „Nu ne grăbim spre moarte, fugim de catastrofa nașterii“, arată din nou că tot ceea ce se naște este supus morții, că nimeni nu poate fugi din fața destinului, nici personajul Făt Frumos din basmul „Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte“ nu scapă de cea care-l așteaptă ascunsă să părăsească tărâmul binecuvântat și să se întoarcă la ceea ce a lăsat în urmă. Ca urmare a filosofiei, Kali ce împrăștia niște frunze pe podea, foarte încărcată de semnificații această indicație scenică, împrăștie frunze, se pierde oamenii în uitare, îi spune „Nu te grăbi, că oricum vom călători împreună“, cu alte cuvinte, nimeni nu scapă de îmbrățișarea ei.

Scena I se termină cu absența luminii și falsa credință a lui Kali că Ego a murit și că poate să plece în căutarea altor nefericiți, ca Scena II să aducă din nou prezența luminii, pe Ego mișcând, iar pe Shiva schimbând rolul cu zeița morții.

Ego pare să își revină, își taie barba ca după o perioadă de doliu, iar Kali se simte tot mai rău. „Ce faci, de ce te aranjezi, pe noi cui ne lași? Spune ceva și tu, Shiva!“ Coștiința se trezește, iar Kali pierde în ceea ce privește distrugerea lui Ego. Sufletul „bun de luat“ a lui Ego devine tot mai inaccesibil. De această dată Ego îi oferă vodcă lui Kali și nu apă, pe urmă își dorește o gură de aer proaspăt, căci casa mirosea a moarte, dar Kali îl roagă să rămână, pentru că se simțea rău și avea nevoie de sufletul lui.

În scena a doua Ego își recunoaște egoismul, iar Kali afirmă că iubește persoanele egocentriste.

Ego se metamorfozează, se scutură de ceea ce îi face rău, se depărtează de laturile sale negative „Timpul petrecut împreună a murit, eu m-am ridicat din propria cenușă.“ un Phoenix învingător spre disperarea lui Kali ce folosește de această dată pluralul „Chiar nu îți pasă de noi?“

De această dată Kali e cea care agonizează „Te rog, umple patul cu zăpadă. Vrem să simțim frigul în oase.“ Din nou frunzele, efemerul, zăpada și răceala morții sunt evidențiate de scriitor. Kali, ea, zeița morții, se lasă acoperită de frunze, de zăpadă, îngropată de un muritor. Aici frunzele ar putea simboliza pământul ce acoperă trupul inert.

Întâlnim chiar și motivul umbrei când Ego îi oferă lui Kali apă „Te-ai topit după mine, biată umbră!“

Descoperim și o trimitere la „Ecclesiast“ unde se menționează că toate au locul, timpul lor sub soare și nimic nu este întâmplător. „Nici un fulg de nea nu cade vreodată într-un loc greșit“ citat preluat din filosofia Zen.“

Și totuși, Shiva o oprește din nou pe Kali de la distrugere prin replica lui Ego „Raționamentul a fost colacul meu de salvare, ajuns la mal am realizat că nu pot muri fără să mă dăruiesc semenilor“, dar apare și o altă zeităte ce o așteaptă pe Kali, zeul dacilor „Zamolxes te așteaptă“.

Finalul piesei este ambiguu „Nemurire vin! M-am lepădat de vicii și de egoism, am renăscut. A murit Kali, trăiască veșnicia!“ Am putea înțelege că Ego s-a transformat și s-a depărtat de ce i-a făcut rău învingând moartea sau am putea interpreta că Ego a învins-o pe Kali prin veșnicie, căci și-a salvat sufletul ce e nemuritor, în timp ce trupul l-a lăsat pradă frunzelor ce l-au acoperit cândva.

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VII, Nr. 5 (25) / 2022

Piesa de teatru „Metamorfoza Egoului“ consideră că merită toată atenția o creație dramatică filosofică, psihologică, căreia nu-i lipsește nici umorul „Kali (vădit iritată): Dormi naibii odată!“

„Decadentismul în trei scene reunite“ reunește personaje cu preocupări diferite, dar care cultivă artificialul după cum avem să aflăm încă din titlul piesei de teatru „decadentism“, o denumire dată unor curente literare de la sfârșitul secolului XIX, începutul secolului XX de către proprii protagoniști caracterizați prin individualism, misticism, formalism, cultivarea artificialului. Și totuși, acest curent duce tot spre metamorfoză, căci cere publicului o cooperare la munca artistică în sensul recreerii.

Intellectualul Pelucă este un om de cultură, rafinat, publicist, Costică este un bărbat, leneș, bețiv, soțul Mariane, personajul feminin, interesată de bărbați tineri și fără școală, Amorez este un cioban necăsătorit, Magnificul Gigel este un cantautor de manele, Popa Staicătrag dezbate problema alcoolului la o intervenție în emisiune, deși el dorea să militeze pentru unitatea familiei și prezentatoarea.

Aș spune că piesa de teatru „Decadentismul în trei scene reunite“ surprinde dezbaterile televizate cu invitați din diferite clase sociale, în general fiind promovați prin diferite emisiuni cei cu puțină școală care se evidențiază prin fapte rușinoase, ca de exemplu personajul Mariana printr-un viol.

Această piesă de teatru surprinde decăderea promovată de mass media, în special de televiziuni prin emisiuni în care invitații prin comportamentul, vocabularul lor, par să îndemne spre nepăsare culturală și morală. Până și finalul piesei, prin replica prezentatoarei emisiunii, înfățișează nivelul cultural scăzut al celor ce au fost prezenți la emisiune și a celor ce urmăresc astfel de emisiuni. „Mulțumesc invitaților pentru prezență. Am învățat că succesul nu stă doar în muncă, talent și că poți reuși fără să ai niciun har, doar noroc să ai. La revedere!“

Până și cei mai înțelepți oameni nu au putut culege roade decât prin multă muncă, dar astfel de emisiuni aduc după ele o lume iluzorie în care mulți se rătăcesc.

„Decadentismul în trei scene reunite“ este o pledoarie pentru cultivarea valorilor morale și culturale și înlăturarea kitsch-urilor.

Cele două scheciuri, „112 (scheci de imunizare)“ și „Meniu literar“ au teme actuale, primul satirizează cum a afectat pandemia viața unor oameni, iar al doilea scheci surprinde ironic meniul dintr-un restaurant românesc spre necazul celor care ar fi dorit să servească alimente, nu literatură. Și cele două scheciuri surprind ideea de metamorfoză, 112 se poate transforma într-un fir de plăcere, iar meniul alimentar al unui restaurant într-un meniu literar.

Recomand spre lectură, meditație și punere în scenă piesele din volumul „Metamorfoza Ego-ului“, autor Adrian George Itoafă.

